

Arrest

nr. 113 224 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Tadzjiekse origine en afkomstig te zijn van het dorp Hayat Khail in het district Shakardara in de provincie Kabul (Afghanistan). U verklaarde nog minderjarig te zijn, geboren in het jaar 1375 (1992). Volgens uw verklaringen maakte u in het vierde leerjaar op school kennis met Zohrah, de dochter van commandant Gulbar, de voormalige politiechef in uw district en sinds ongeveer 2 jaar werkzaam in Kabul stad. U begon datzelfde jaar nog een relatie met elkaar. De eerste 2 jaar zaten jullie in dezelfde klas, waardoor jullie elkaar telkens op school zagen. Vanaf de 6e klas werden meisjes en jongens op school van elkaar gescheiden en spraken jullie ongeveer om de 2 weken af aan de school tijdens de middag. Jullie ontmoetten elkaar ook een paar keer in de boomgaard van Zohrah's vader. Op het moment dat jullie beide in de 8e klas zaten, spraken jullie ook één keer af bij uw thuis, waar u voor haar kookte. Omstreeks de 6e of 7e maand van 1391 (23 augustus - 22 oktober 2012) spraken jullie voor een eerste keer af bij Zohrah's thuis. Er was

toen niemand van haar familie thuis en ze wilde voor u koken. Toen Zohrah u na de maaltijd masseerde, kwam haar broer plots binnen. Hij begon u meteen met een stok te slaan en te schoppen. Toen hij u in uw geslachtsdelen schopte, verloor u het bewustzijn. Toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, bevond u zich in een politiewagen. De agenten brachten u naar het districtshuis, waar u gedurende een 30-tal dagen vastgehouden werd. In die periode had u zeer veel pijn in uw liesstreek, hetgeen één van uw bewakers ertoe bracht contact op te nemen met uw broer Shahd Mohamad. Hij kwam u daarop in het districtshuis opzoeken. Van zodra hij vernam dat u geen medische zorgen kreeg, besloot hij hiervoor bij het Openbaar Ministerie klacht in te dienen tegen de politie. Drie of vier dagen na het bezoek van uw broer werd u door de politie naar het ziekenhuis gebracht. De behandelende arts daar besloot u zo snel mogelijk te opereren. In de 15 dagen dat u in het ziekenhuis lag, vernam u van uw broer dat Zohrah door haar vader doodgeslagen was en dat hij ook u wilde vermoorden. De poging van uw oom om via bemiddeling van de dorpsoudsten tot verzoening te komen met commandant Gulbar mislukte. Om deze reden besloot uw broer dat uw enige kans op redding was om Afghanistan te verlaten. Op de 15e dag in het ziekenhuis slaagde u er in met hulp van een politieagent het ziekenhuis te ontvluchten. U reisde vervolgens met behulp van smokkelaars door naar België, waar u op 27 februari 2013 toe zou komen. De volgende dag vroeg u hier asiel aan. Tijdens uw verblijf in België vernam u van uw broer dat de Afghaanse politie bij u thuis een huiszoeking had verricht op zoek naar u. Uw broer zou ook niet langer met u (telefonisch) contact willen houden, omdat hij vreest dat commandant Gulbar zijn telefoon (gsm) zou af luisteren. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds de wraak van commandant Gulbar en anderzijds arrestatie door de Afghaanse politie. Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw origineel schoolattest van uw laatste vervulde jaar (8e graad in 1390 of 2011); een origineel medisch attest (opname van 10/07/2012 tot 25/07/2012); het originele verzendingsbewijs waarmee uw documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Ondanks uw verklaringen minderjarig te zijn, heeft een radiologisch onderzoek dat werd uitgevoerd op 5 maart 2013, aangetoond dat u ouder zou zijn dan 18 jaar, meer bepaald 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Gezien u voorts geen nieuwe overtuigende bewijselementen voorlegde die het resultaat van deze test kunnen ontkrachten, kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Aangezien uw broer uw taskara in Afghanistan niet kon vinden, stuurde hij u in de plaats een document met daarop uw resultaten van het laatste door u volledig afgeronde schooljaar op. Behalve het feit dat een dergelijk document een officieel persoonsdocument niet kan vervangen, dient vastgesteld te worden dat de bewijswaarde van een dergelijk schoolattest maar relatief is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. Een dergelijk document is dan ook niet van die aard dat het vaststellingen uit het door Dienst Voogdij gevoerde leeftijdsonderzoek kan weerleggen. Bijgevolg kan de Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) niet op u worden toegepast. Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Afghanistan dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Meer bepaald dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde over de relatie die aan de basis lag van al uw verdere problemen een dermate vage en vooral weinig doorleefde indruk maakten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Vooral de vaststelling dat u amper iets kon vertellen over Zohrah zelf en haar familie is opmerkelijk. Zo kent u haar vader louter als commandant Gulbar en zijn zelfs de voornamen van haar moeder, broer en zus u onbekend. Over de tweede vrouw van haar vader en de kinderen die zij samen hebben, heeft u evenmin bijkomende informatie. U kunt ook niet vertellen hoe oud haar broer en zus zijn. Over Zohrah's broer denkt u dat hij zijn school reeds beëindigd heeft en verloofd is, maar over wat hij na zijn studies deed moet u het antwoord schuldig blijven. Van Zohrah's zus weet u in het geheel niets, zelfs niet of zij al gehuwd is of nog thuis woont. Of Zohrah's moeder huisvrouw is of buitenshuis gaat werken moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, 12-13). De enige informatie die u over Zohrah's familie had, betreft voornamelijk haar vader, over wie u wist te vertellen dat hij tot twee jaar geleden politiechef van het district Shakardara was geweest en dat zijn broer Jamal optrad als zijn bodyguard. U weet echter niet of commandant Gulbar meer dan 1 broer heeft (gehoorverslag CGVS, 12 en 14). Er kan dan ook opgemerkt worden dat de door u verschaft informatie dermate algemeen is, dat om het even wie deze zaken zou kunnen vertellen over een dergelijke publieke persoon. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u, ondanks uw beweerde nauwe band met één van zijn naaste familieleden, niet meer zou kunnen vertellen over deze familie. Voorts doen een aantal weinig consistente verklaringen omtrent uw relatie met de dochter van commandant Gulbar verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid ervan. Zo gaf u eerst en vooral aan dat jullie wel degelijk samen toekomstplannen maakten, meer

bepaald om na het behalen van jullie diploma te trouwen. Geen van u beide zou er echter ook maar een moment bij stilgestaan hebben of haar familie hier akkoord mee zou gaan. Uw onbezorgde visie op de toekomst strookt echter geenszins met uw verklaring dat jullie relatie geheim moest blijven, net omdat jullie de reactie van haar vader vreesden (gehoorverslag CGVS, 15-16 en 17). Ten tweede komt uw vrees vermoord te worden door Zohrah's vader indien jullie relatie bekend zou raken niet tot uiting in vooral de plaats keuze waar jullie in het geheim afspraken. Zo sprak u de laatste twee jaar regelmatig met elkaar af aan de school omstreeks het middaguur en dus op een tijdstip dat het een druk komen en gaan was van leerlingen. Uw verklaring dat jullie probeerden niet op te vallen door in een klaslokaal te gaan of achter een muur te staan, kan niet echt overtuigen, gezien het vrij grote risico om op een dermate publieke plaats betrap te worden (gehoorverslag CGVS, 14-15). Bovendien rijzen er vragen bij uw verklaring dat jullie haar vriendinnen blindelings vertrouwden, aangezien zij blijkbaar van jullie afspraken op de hoogte waren (gehoorverslag CGVS, 15). Jullie afspraken in de boomgaard van Zohrah's vader of zelfs de laatste ontmoeting bij haar thuis roepen eveneens ernstige vragen op, gezien uw verklaringen dat op het landgoed van haar vader arbeiders in dienst waren (gehoorverslag CGVS, 17). De kans om door arbeiders of zelfs burens toevallig betrap te worden, was in die zin immers ook echt reëel. In dit verband is het dan ook maar moeilijk te geloven dat u zich niet meer vragen stelde over waar Zohrah's familieleden zich ophielden op het moment dat ze u bij haar thuis uitnodigde (gehoorverslag CGVS, 18) en er eenvoudigweg van uitging dat Zohrah het mogelijke risico zelf volledig correct had ingeschat. De vaststelling dat jullie dermate onvoorzichtig waren, hoewel u duidelijk aangaf dat commandant Gulbar een belangrijk man is, waar iedereen schrik voor heeft, doet bijgevolg afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Verder is het opmerkelijk dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de dood van uw vriendin Zohrah niet eens vermeld heeft. Zelfs op uw gehoor voor het CGVS beperkte u zich wat dit betreft nochtans niet onbelangrijke element in uw relaas tot de eerder emotionele mededeling dat Zohrah door haar vader was doodgeslagen (gehoorverslag CGVS 10 en 22). Uw verdere schijnbare desinteresse in de exacte doodsomstandigheden van het meisje met wie u gedurende maar liefst 4 jaar regelmatig afsprak en met wie u na uw studies wilde trouwen (gehoorverslag CGVS, 22), doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten. Bovendien kan uit uw verklaringen evenmin opgemaakt worden dat u pogingen ondernomen zou hebben om een beter inzicht te krijgen in de problematische situatie waarin u verzeild was geraakt. Dit ondanks de vaststelling dat u zelf nog in Afghanistan verbleef op het moment dat de grootste problemen zich stelden en u ook na uw aankomst nog enige tijd contact heeft gehouden met uw broer die er tot op heden nog woont (gehoorverslag CGVS, 22 en 8). Niettemin blijven uw verklaringen omtrent uw concrete problemen met commandant Gulbar en de pogingen die ondernomen werden om hiervoor tot een oplossing te komen zeer vaag. Wat betreft het door u aangehaalde probleem tot op heden door de Afghaanse politie gezocht te worden, aangezien u tijdens uw detentieperiode ontsnapt bent, blijven uw verklaringen evenzeer vaag. Zo heeft u op de eerste plaats geen idee om welke reden u gearresteerd en vervolgens vastgehouden werd. Aangezien u buiten bewustzijn was toen de politie u in de boeien sloeg, weet u niet wie de politie verwittigd heeft (gehoorverslag CGVS, 19 en 23). Tijdens uw 30 dagen durende opsluiting werd u nooit echt ondervraagd, waardoor u evenmin de reden achter uw arrestatie kon achterhalen (gehoorverslag CGVS, 20). De vaststelling echter dat u uw broer zelfs niet gevraagd blijkt te hebben deze informatie te vergaren, roept opnieuw ernstige vragen op. Temeer aangezien de politie ook na uw vlucht naar België nog een huiszoeking uitgevoerd zou hebben (gehoorverslag CGVS, 8-9 en 23). Uw uitgesproken onwetendheid over de precieze evolutie van deze problemen doen ook omtrent uw geloofwaardigheid in dit verband ernstige twijfel ontstaan. U legde bovendien geen documenten neer om de door u aangehaalde problemen met commandant Gulbar of de Afghaanse politie te staven. Het medische attest dat u neerlegde, staat louter dat u in een ziekenhuis werd opgenomen en de aard van uw medische probleem (Hydrocele due to trauma), maar bevat geen informatie over de precieze oorzaak ervan. Er dient overigens vastgesteld te worden dat de data van uw ziekenhuisopname in dit document met (minstens) een maand verschilt van de tijdssituering die u verklaarde (gehoorverslag CGVS, 17). In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat u zich niet preciezer schijnt te herinneren in welke maand deze gebeurtenissen zich precies afspeelden, ondanks het feit dat ze dermate ernstig waren en dus zeker indruk nagelaten moeten hebben. Een eerder bevreedende vaststelling, temeer gezien u tot 8e klas naar school geweest bent. Andere documenten die mogelijk beter zicht hadden kunnen geven op de door u aangehaalde problemen, zoals bijvoorbeeld de klacht van uw broer bij het Openbaar Ministerie, eventuele documenten ter staving van uw arrestatie of de huidige pogingen van de Afghaanse politie om u alsnog op te sporen, legde u niet neer. Wat betreft het door u neergelegde verzendingsbewijs uit Afghanistan toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu evenmin in twijfel wordt getrokken. Tot slot doen ook uw vage verklaringen omtrent de door u afgelegde reisweg naar België afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Dat u vanaf Iran geen idee zou hebben via welke landen u gereisd heeft, ondanks uw verblijf gedurende maar liefst één maand op

een van die plaatsen (gehoorverslag CGVS, 10-11), is immers op zijn minst opmerkelijk te noemen. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Shakardara te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met eind 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Shakardara werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld. (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken (gehoorverslag CGVS, 8). De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shakardara van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Shakardara geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/2, 48/3, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verklaart verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker amper iets kon vertellen over Zohrah zelf en haar familie. Zo kende verzoeker de voornamen van haar moeder, broer en zus niet, kon hij niet vertellen hoe oud haar broer en zus zijn en wist hij niet wat haar broer na zijn studies deed, of haar zus al gehuwd is of nog thuis woont en of haar moeder huisvrouw is of buitenshuis gaat werken. Verzoeker stelt hierover in zijn verzoekschrift dat zijn relatie met Zohrah geheim was en dat hij dus nooit in contact is gekomen met haar familieleden. Dit neemt echter niet weg dat van iemand die gedurende vier jaar een relatie had met een meisje mag worden aangenomen dat hij met haar wel eens over haar dichte familieleden heeft gepraat en dus op de hoogte is van zulke zaken.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoekers vrees om vermoord te worden door Zohra's vader als hun relatie bekend zou raken niet tot uiting komt in de keuze van de plaatsen waar ze in het geheim afspraken. Zo spraken ze regelmatig met elkaar af aan de school omstreeks het middaguur, in de boomgaard van Zohra's vader en zelfs een keer bij haar thuis. Verzoeker stelt hierover dat het veel verdachter en gevaarlijker zou zijn geweest als ze buiten de school en buiten de schooluren zouden hebben afgesproken omdat haar afwezigheid thuis dan veel meer zou zijn opgevallen. Dit verklaart echter niet waarom verzoeker en zijn geliefde het enorme risico namen om verschillende malen in de boomgaard van Zohra's vader af te spreken waar de arbeiders van haar vader hen konden zien en zelfs een keer bij haar thuis waar haar familie op elk moment kon binnenvallen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoekers geloofwaardigheid wordt ondermijnd door het feit dat hij niet weet waarom de politie hem heeft aangehouden en gedurende dertig dagen heeft vastgehouden. Verzoeker stelt dat de politie hem daar nooit mee heeft geconfronteerd. Het is echter weinig aannemelijk dat de politie hem zo'n lange tijd zou vasthouden zonder hem te zeggen waarom. Bovendien zou de politie na zijn ontsnapping nog een huiszoeking hebben verricht bij hem thuis. Het is ook weinig aannemelijk dat ze toen niet hebben vermeld waarom ze naar verzoeker op zoek waren.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoekers verklaringen over zijn ziekenhuisopname niet overeenkomen met de data die staan vermeld in het geneeskundig getuigschrift dat hij heeft neergelegd. Ook dit ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid. Verzoeker geeft hier geen verklaring voor.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker legt ter terechtzitting een cd-rom neer met radiografieën van de littekens die hij zou vertonen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas toont hij echter niet aan dat er een oorzakelijk verband is tussen de aangehaalde feiten en de opgelopen littekens.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Shakardara van de provincie Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen"*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft gesteld dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel sinds 2009 duidelijk verbeterd is, dat de provincie Kaboel op één ernstig incident in december 2011 na opvallend rustig was en dat er in de periode van verslaggeving voor het district Shakardara geen gewelddadige incidenten werden gemeld (*subject related briefing* "Afghanistan" - "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" 21 maart 2013).

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift.

Bijgevolg is er op basis van de informatie die de partijen de Raad aanreiken geen reden om aan te nemen dat er op dit ogenblik in het district Shakardara van de provincie Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat burgers in het district Shakardara van de provincie Kaboel op dit ogenblik een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER